

Слово до читача

Перед вами не просто книга. Це — запеклий літопис сучасної української душі, викарбуваний у вогні, диму та безмежній любові до рідної землі. У цій збірці зафіксовані миті, з яких складається наша спільна доля: від легендарних козацьких походів за моря та океани — до героїчного чину сьогоднішніх титанів.

Ця праця — моя молитва і мій батьківський обов'язок. Вона присвячена моєму синові, Герою України Віталію Сидоруку на псевдо Калаш, воїну 3-ї роти 108-го окремого батальйону 10-ї окремої гірсько-штурмової бригади «Едельвейс». Його життя стало коротким, але яскравим спалахом у найтемнішу ніч нашої історії. Шлях Віталія, як і шлях його побратимів-«едельвейсів», — це пряме продовження тієї самої незламності, що вела наших предків крізь віки, від першої Заокеанської Січі («Яблуневий загін», «Козак — Син Сонця») до останнього зльоту безпілотної над териконами Донбасу («Тріумф і Трагедія») — ми завжди обирали Волю.

У цих творах ви зустрінете як Калаша та його вірних побратимів — Малярчика, Дока, Каменя, Мазепу («Останнє випробування», «Трофей», «Подарунок святого Миколая», «Бойові миші “Едельвейсів”», «Відьма і Тінь»), так і ротного Романа — реальних воїнів, що тримали й тримають над Україною небо. Поруч із ними постають вигадані титани: Олег (Монах) («Монах»), Мишко (Добряк) («Повороти долі»), Артем (Скеля) («Сила побратима», «Козак-Син Сонця»). Ви будете співпереживати персонажам історичного роману «Печатка вічності», які всім серцем прагнуть кращої долі для України. Почуєте шепіт Відьми за мить до того, як її снайперська гвинтівка розрядиться в тіло окупанта («Відьма і Тінь»), та відчуєте надію, що у прифронтовому закладі пахне кавою («Оленка з прифронтового кафе»).

Кажуть, діти не повинні нести тягар совісті та гріха батьків. Герой твору «Прокляття Юди» теж не бажав цієї ноші, але шляхи Господні несповідимі. На сторінках збірки ви побачите, як звичайна золота каблучка («Каблучка», «Каблучка 2») стає символом вічності, а Божа ласка та священницька молитва («Душпас-тир») — обіцянкою нашого відродження.

Крім творів, що описують боротьбу за незалежність від давнини до сьогодення, у збірці знайшлося затишне місце й для інших цікавих мініновел («Блукач», «Іноді», «Подарунок» і т. д.) та яскравого бонусу («Лебедине озеро: Код капітуляції»).

Усі новели цієї збірки є окремими історіями, проте кожна з них містить приховану сюжетну лінію або посилання на інший твір. Лише прочитавши книгу від початку до кінця, ви досягнете глибинну суть її змісту та єдине мереживо подій. Ця збірка написана не сухою мовою військових статутів чи казенних звітів. Я прагнув говорити з вами просто — так, як розмовляють побратими в тісному бліндажі або старі друзі за столом на кухні. Моєю метою було зробити ці події зрозумілими кожному: від сивого ветерана до підлітка, який лише вчиться любити свою Батьківщину.

Хочу наголосити: твори, де головним героєм є мій син, на дев'яносто відсотків правдиві. У них нема вигадки — лише жива історія, котру розказали сам Віталій або його вірні побратими. Я був лише провідником їхніх голосів, намагаючись зберегти кожне слово, кожен жарт і кожную мить того надлюдського випробування, що вони пережили заради нас.

Ця війна названа «неоголошеною», але для нас вона — Священна. Бо в ній ми захищаємо не лише державні кордони, а й право бути людьми, право кохати, право пам'ятати. Мій Син і тисячі таких, як він, віддали найдорожче, аби ми з вами могли перегортати ці сторінки під вільним небом.

Я писав цю книгу, щоб кожна мить їхнього подвигу закарбувалася в пам'яті поколінь. Щоб кожен читач відчув: ми не просто вистояли — ми перемогли духом. Бо народ, який народжує таких Героїв, як Калаш, неможливо подолати.

Ця збірка — для тих, хто вірить, хто бореться і хто пам'ятає. Хай кожне слово у ній стане виявом вдячності моєму Синові та всім, хто тримає небо на своїх плечах.

Герої не вмирають! Вони стають Легендами.

Автор

Слова подяки

Створення цієї збірки «Миті неоголошених війн» тривало майже два роки. Хтось скаже, що це великий термін, а хтось — що малий. Зізнаюся щиро: до того моменту, як Вічність забрала мого сина, я не міг чітко формувати та викладати свої думки на папері. Мабуть, Господь, покликавши до Себе на Небеса Воїна Світла, яким був мій Віталій, натомість дарував мені силу письменництва. Чесно? Я не хотів цього дару. Кожної секунди, кожного дня благаю Бога повернути мені Сина, а цей талант забрати Собі назад.

Хочу щиро подякувати за потужну підтримку та віру в мене дружині Лілії і молодшому синові Денису та його дівчині Софії, найдобрішій і найчарівнішій нареченій мого Віталика — Ірині Добриводі, котра увійшла в нашу сім'ю як рідна донька, дорогій кумі, хресній мамі мого Героя — Ірині Нагірній-Хованець. Знайте, що я існую і творю заради вас.

Обіймаю ніжно побратима мого Віталика — Андрія Маляренка (Малярчика) і його красуню-наречену Оленку Мандич, яких ми дуже любимо й завжди чекаємо в себе вдома.

Глибокий уклін та щира подяка керівництву та усім бійцям 10-ки «Едельвейс», які були з моїм сином від перших кроків його становлення як воїна — і до загибелі. Дякую, що не забуваєте стежку до його могили та Меморіалу. Дякую вам, мужні наші титани, бо без вас ця книга ніколи б не побачила світ!

Кожен мій твір проходив крізь імпровізовані читання перед моїми першими шанувальниками — Ігорем та Світланою Олійниками з їхніми дітьми Марічкою і Тадеєм, кумом Василем

Романівим (до речі, його підказки з історії — безцінні), отцем Назарієм Бедрієм із його сім'єю. Коли я створював сюжети, ці люди інтуїтивно надихали мене, стаючи водночас і слухачами, і критиками, і прототипами деяких персонажів.

Від щирого серця дякую своїй давній подрузі Галині Дюкаре-вій за коректуру та влучну критику тих помилок і неточностей, які я іноді допускав під час написання.

Хочу подякувати своїй знайомій, учительці української мови та літератури ліцею села Кобиловолоки Марії Поліщук за підтримку, добре слово й віру в мою працю. Її поради та щире зацікавлення стали для мене важливим джерелом натхнення й упевненості під час роботи над книгою.

І насамкінець — доземний уклін всечасним отцям, які благословили мене на створення цієї збірки: Високопреосвященному владиці Тернопільському і Теребовлянському Павлові (Кравчуку), отцю Романові Левенцю, отцю Михайлові Кільчицькому, отцю Назарію Бедрію — за їхнє благословення, духовну підтримку та молитви.

Дякую всім, хто придбав моє творіння та дочитав його до кінця — ваша увага, довіра й час, відданий цій книзі, є для мене найвищою оцінкою праці!

Благослови вас усіх, Боже!

Автор

Псевдо Калаш

Він лежав на скошеній вересневій траві, розчиняючись у лагідній дрімоті. Груди аж розпирало від густих солодких пахощів осені. В ніс ударяли аромати прив'ялого різнотрав'я, терпкої м'яти та вологої, ніби щойно після рясного дощу, землі.

— Як же це прекрасно... Наче вдома, — ледь чутно, крізь солодку млість пробурмотів юнак.

Тіло нарешті розслабилось, відпускаючи залізну напругу останніх днів. Хотілося просто розчинитись у цій миті, застигнути в ній назавжди. У сонячній голові воїна почали виринати, наче кадри старого кіно, клаптики дитячих спогадів. Ось він, ще малий школяр, щосили біжить до батька, щоби похвалитися першою дванадцяткою, і величезні рідні руки міцно пригортають його до колючої щоки. Ось мамині долоні — в будні вони завжди пахли медикаментами й антисептиком, бо працювала медсестрою, але на вихідних цей запах поступався місцем божественному ароматові свіжої випічки, домашнього хліба та здобних булочок.

Він згадав, як вони з молодшим братом вигадували кумедні каверзи батькам, і як малий заходився від реготу, коли вони всією сім'єю подорожували країною... Безліч дрібних, теплих моментів роїлися в його сонній голові, зігріваючи душу краще за будь-який спальник.

— Як же круто дихати цим запахом дитинства, — знову проказав він, повільно виринаючи з дрімоти. — Мабуть, батько зараз якраз косить траву біля нашої хати чи у старому саду. Осінь же. Пора прибирати збіжжя, готуватися до холодів. Ех, от би хоч на мить, бодай одним оком, зазирнути додому...

На обличчі воїна заграла світла, майже дитяча усмішка, яку не зміг стерти навіть грубий маскувальний грим.

— Віталику! Ти чому розлігся? Нормативи командирові уже здав, чи що? — зі солодкої задуми хлопця вирвав голос друга, який саме підбіг, важко дихаючи.

Юнак солодко потягнувся на траві, мружачись од сонця, та ліниво повернувся до товариша.

— Я б тут не лежав, Андрію, якби справу не зробив. Здав я все.

А ти що — тільки-но з дистанції?

— Та оце щойно. Весь мокрий, наче з-під зливи, — Андрій витер піт із чола. — Ніби й тренуємося тут щодня до сьомого поту, а здачі нормативів даються все одно важко. От як тобі воно так легко виходить, га? Наче й зовсім не напружуєшся.

— Це все база, друже! — Віталік хитро посміхнувся. — Я ж п'ять років «на народні танці» ходив. Якби ти знав мою вчительку, Оксану Василівну, ти би цього не запитував. Вона так ганяла нас, що армійська муштра після того — наче прогулянка в парку. Та й у коледжі, в універі я спорт не закидав. Ось тобі й результат.

Андрій уражено завмер, розглядаючи друга новими очима.

— Ого!.. А я й не знав, що ти танцюрист. Що, якісь модні течії вивчав, брейк чи контемп?

— Бери вище! — зареготав Віталік. — «Народник» я. Зразковий дитячий народний аматорський колектив «Первоцвіт»! Козацький драйв у чистій формі.

— Нічого собі! — Андрій приліг поруч на траву. — Тож тобі вже можна позивний придумувати. Будеш у нас «Танцюрист» або просто — «Гопак». Як тобі?

— Та що ти причепився до мене з тими прізвиськами? — відмахнувся Віталік, знову заплющуючи очі. — Позивні дає командир. Яке отримаю, з таким і буду воювати. Головне — щоб ворог від нашого «танцю» встигав тільки п'ятами накивати.

Андрій улігся зручніше, вдихаючи той самий запах вересневої трави. Тепер він розумів, чому Віталік такий пружинистий і швидкий — справжній козак, тільки замість шаблі в нього поки що лише гаряче бажання захистити свій «Первоцвіт».

— Слухай, друже, — Андрій стишив голос, зиркнувши в бік казарм. — Як гадаєш, ще довго ми тут, у «Десні», порох

ковтатимемо? Цікаво, куди далі? Може, на навчання за кордон гайнемо? Ти б хотів?

Віталик підвівся на ліктях, замислено дивлячись на обрій, де пісок переміщувався зі сосновим лісом.

— Ані найменшого поняття не маю, Андрію. Але глянь, скільки тестів та нормативів ми «лупимо» щодня. Явно триває жорсткий відбір. Когось — у Британію, когось — у Німеччину. А я? Я хочу в штурмовики. Бути таким собі українським «командос», — він усміхнувся власним думкам.

— Та ну, — пирхнув Андрій. — Наші титани крутіші за будь-яких голлівудських Рембо. Бо наші — реальні. У них кров справжня, а не кіношна.

— Та то я так, до слова, — відмахнувся Віталик. — Ти ж запитав — я відповів. Насправді я все псевдо собі підбирав. Але така дурня в голову лізе, що самому смішно.

— Ага, аналогічно, — зареготав Андрій. — Як згадаю свої варіанти, то хоч стій, хоч падай.

— Тсс... Тихо! Дивися, полковник до нас іде. Ходімо назустріч, не хочу, щоб на горіхи дісталось за «лежачий режим».

— Бачу. Встаємо.

Хлопці миттю підхопилися, вирівняли спини й чітко відкарбували:

— Бажаємо здоров'я, пане полковнику! Рядові...

— Вільно, хлопці. Вільно! — полковник зупинився, розглядаючи замурзаних піском, але бадьорих юнаків. — Відпочиваєте, значить?

— Так точно! Трохи ноги гудуть від біганини й нормативів.

— То не біда, синку. Силу треба нарощувати через «не можу», — голос офіцера став серйозним. — У країні — велика війна. Воїн має бути не просто сильним і спритним, він має бути розумним. Так що годі скиглити, гартуйте характер.

— Ми не скиглимо, пане полковнику! Ніяк ні! — випнув груди Віталик. — Стараємося викладатися на всі сто!

— Оце правильно. Я бачив ваші результати на смузі перешкод. Вражений, чесно скажу. Молодці! Я задоволений вашим завзяттям.

Полковник замислено подивився на Віталіка, ніби розгледів у ньому щось більше, ніж просто вправного рядового. В голові майнула думка:

— Ну що ж, козаче. Готуйся. Завтра ваше життя може круто змінитися.

— Пане полковнику! Дозвольте запитати? — Віталік наважився озвучити те, що мучило увесь взвод. — Нас таки відправлять на навчання за кордон?

Полковник ледь помітно усміхнувся, дивлячись на хлопців:

— Відправлять. Скоро дізнаєтеся, куди. Ми зараз приглядаємося до кожного, вивчаємо, хто на що здатний. Добираємо командирів відділень, які очолять групи. У вас обох добрі показники, хлопці. Маєте всі шанси поїхати старшими.

— Дякуємо, пане полковнику, — серйозно відповів Віталік. — Але ми хочемо в бій. Ити на «нуль», захищати своє.

— Підете, синку. Обов'язково підете. Але спершу засвойте справжню науку. Воювати треба розумом, а не тільки завзяттям, — полковник на мить затримав погляд на шиї Віталіка. — Слухай, юначе, давно хотів запитати. Я спостерігав за тобою на полігоні. Ти рухаєшся так, ніби вже проходив вишкіл або служив. І оце татú на шиї... Звідки воно?

Віталік мимоволі торкнувся малюнка — чіткого контуру автомата Калашникова.

— Не служив я, пане полковнику. І курсів до «Десни» не мав. А татú це набив ще в коледжі. Мій друг дитинства тоді пішов добровольцем, а я... я ще два роки в університеті «тягнув». Батько наполіг, щоби диплом отримав. Казав: «Сину, без вищої освіти ти в командири не виб'єшся, так і залишишся рядовим».

— Правду твій батько казав, — кивнув полковник, поважно склавши руки за спиною. — Знання за плечима не носити, а в армії голова потрібна не менше за міцні руки. Без освіти можеш бути природженим лідером, але вище солдата не стрибнеш — ані сержантом, ані лейтенантом. Отут я твого тата хвалю, мудро вчинив.

Полковник ляснув Віталіка по плечу:

— Гаразд, хлопці. Біжіть до своїх, якраз на обід шикуються. Буде потреба — ще покличу.

Воїни чітко віддали честь і бігом рушили наздоганяти свою групу. Невдовзі обід.

Минуло кілька днів. Полковник у тиші кабінету повільно гортав сторінки звітів. Його очі звично сканували таблиці з результатами вогневої, тактичної та фізичної підготовки.

— Є прогрес! — задоволено пробурмотів. — Молодці, хлопці, гризуть граніт науки як треба. Готові до фінального відбору. Так, глянемо, хто в нас у першій десятці. О, а це вже цікаво!

Погляд офіцера зупинився на прізвищі Віталика. Всі графіки стрімко йшли вгору, а навпроти кожного тесту стояло впевнене відмінно. І тут полковник раптом зловив себе на думці, що вже кілька днів подумки називає юнака не за прізвищем.

— Калаш! — вимовив уголос, і слово приємно лягло на язик. — А й справді, тут і до ворожки не ходи. Татуювання на шиї, вовчий азарт ув очах, контракт підписав сам, ще й голова добре варить. Як я раніше не зауважив, що псевдо вже наче прилипло?

— Івановичу! Агов, глянь-но на цього козака! — полковник легким порухом підсунув папку до свого заступника, який саме зайшов із рапортом.

Підполковник Іванович пробігся очима по сторінці показників і хмикнув:

— Знаю його. Міцний горішок. Я йому вже й позивний дав — Калаш. Через ту мітку на шиї.

— О, то ми в унісон мислимо, — засміявся полковник. — Хорошим воїном буде. Призначимо його командиром відділення, котре завтра вирушає на навчання до Великої Британії. Хай спробує себе в ролі лідера під оком іноземних інструкторів.

— Супер, так і зробимо, — підтримав заступник. — Хочу побачити його фізіономію, коли ви його завтра цією новиною ошелешите.

Полковник підвівся та пройшовся кабінетом, смакуючи кожний звук:

— К-А-Л-А-Ш. Гарно! Коротко, як постріл. Івановичу, готуй документи на підпис. Щось підказує мені, що ми про це відділення ще не раз почуємо хороші новини. Даю руку на відсіч — ці хлопці себе покажуть.

Крізь відчинене вікно штабу долинав безтурботний регіт молодих воїнів, які «травили» байки біля вечірнього багаття, насолоджуючись останніми годинами перед великими змінами.

«Молодь, — тепло усміхнувся полковник, знову сідаючи за стіл. — Наша залізна молодь».

Він рішуче підписав наказ. Доля Віталика, тепер уже на псевдо Калаш, була офіційно скріплена печаткою командира навчального центру «Десна».

Останнє випробування

Літак стрімко набирив висоту. Разом із ним великий, важкий, як кулак, клубок підкочувався з нутроців угору. Він, наче слизька змія, плавно добирався до горла, передчуваючи майбутні неприємності. Віталій нервово совався у кріслі, намагаючись приглушити паскудне поколювання в животі. Найбільше він боявся зганьбитися — засмітити все навколо, ще й «прикрасити» побратима Андрія. Небо ніколи не було його стихією. Літаки, поїзди — все це виснажувало його фізично. Ну не любив він такого!

Зібравши волю в кулак, Віталій зосередився. Почав методично, плавно вдихати повітря і так само стиха видихати. Все, як учила матуся-медик: «Повна концентрація над власним тілом дасть тобі владу над ним, вгамує біль та відновить сили». Ця закарбована в пам'яті порада стала у пригоді саме вчасно. За кілька хвилин внутрішній демон заспокоївся і перестав рватися назовні.

Андрій бачив, що коїться з другом, і був готовий допомогти, але, помітивши зосередженість на обличчі побратима, вирішив не заважати.

Віталій цілковито заглибився у себе. Почав повільно медитувати, аби впорядкувати думки. Хоча ні, то були не думки — то була лавина спогадів. Спершу виринув день, коли вони з батьками приїхали до обласного центру рекрутингу. Далі — «Десна», тренувальний центр Збройних сил України, де таких «зелених», як він, зібрали для жорсткого відбору.

Минуло лише кілька місяців від початку повномасштабної, і керівництво країни домовилося з іноземними партнерами про навчання наших воїнів за кордоном. Артилеристи, танкісти,

штурмовики... Кожен із новобранців плекав свою мрію. Для Віталія ж почався марафон тестів. Психологи, лікарі та вузькопрофільні спеціалісти змінювали один одного по кілька разів на день, виснажуючи хлопця нескінченними запитаннями та іспитами. Вранці одного дня полковник покликав Віталія до себе:

— Ну що, солдате! Відбуваєш від нас. Призначаю тебе командиром відділення. Їдете ганяти чаї з Королевою. Через місяць чекатиму тебе тут повноправним і умілим штурмовиком. Не зганьби свій рід, не підведи країну! Вперед! З Богом!

— Служу українському народові! Слухаюся! Дозвольте йти?

— Вперед, синку!

Туманний Альбіон зустрів хлопців незвично яскравим сонцем та чистою небесною блакиттю. Тренувальний центр, за масштабами як провінційне місто, вражав із першого погляду: нескінченні стадіони, крамниці, кафе і строгі ряди військових казарм. Тут було враховане усе до дрібниць, аби якнайшвидше навчити новобранців азам великої війни. Під керівництвом елітних спеців — воїнів британського спецназу та воєначальників американських «морських котиків» на чолі з пихатим капітаном Джонсом — сотні українців проходили гарт. Поруч із відділеннями завжди були наші офіцери та перекладачі, які координували кожен крок.

Молоді хлопці тільки притирались один до одного. Вони ще не знали, що скоро стануть тими самими побратимами, на яких триматиметься фронт. Стати Воїнами — мужніми, чесними, міцними, як загартована сталь, — тепер їхнє головне завдання.

Кожен день був розписаний до хвилини: теорія, практика, нескінченне відточування навичок. Копання траншей на швидкість, стрільби з усіх видів зброї, медицина, тактика. Голова у Віталія йшла обертом — стільки матеріалу він не засвоював навіть у коледжі та університеті. Наставники невпинно товкмачили: «Кожне заняття, пропущене повз вуха, — це квиток у небуття». Віталій закарбував у пам'яті ці слова, наче молитву. Хлопець іще не знав, що ці уроки не раз врятують життя йому та його людям, але готувався фанатично.

Він повністю поринув у вишкіл, «тягнучи» за собою все відділення, що стабільно трималось у трійці найкращих. Садна на ліктях, порізи та пухирі на руках, що не встигали загоюватися, стали звичними. Дехто з хлопців іноді «бухтів», наче прокисле пиво, але назагал невдоволення не виказували. Особливо перед тренерами — бо за найменшу помилку від командирів «котиків» прилітало добряче: сувора дисципліна не допускала розхлябаності.

Вечорами, коли база затихала, Віталій часто залишався сам на плацу. Поки інші хлопці відпочивали, він у світлі ліхтарика ще раз і ще раз переглядав схеми зачистки будівель.

— Ти чому не спиш, командире? — якось підійшов Андрій.

— Дивлюся на ці ідеальні британські поля, Андрію, — тихо відповів Віталій. — Тут так чисто і тихо, що аж страшно. Я думаю про те, що кожна наша помилка тут — це чиясь смерть там, удома. Не маю права помилитися. За мною — ви.

Андрій мовчки кивнув. У ці хвилини вони обидва розуміли: це їхні останні дні спокою перед великим вогнем.

Настав день вирішального іспиту — перевірка всього, що було вбито в голову та м'язи за місяць інтенсиву. Навчальний центр кишив представниками військових відомств країн НАТО та України. Поруч снували знімальні групи журналістів, ловлячи кожен рух майбутніх штурмовиків.

Хлопці напружилися. Виступати перед такою кількістю високих чинів їм ще не доводилося, і в повітрі забриніла нервова напруга. Віталій, помітивши це, весело підморгнув своїм і розсипався щирим реготом:

— Хлопаки, все норма-с! Якщо круто здамо — нас найкращі бригади з руками відірвуть. Відчуваю! Харе дзюрити від нервів, працюємо!

Сміх командира миттєво розрядив атмосферу.

— Ну що, наша черга. За мною, бігом!

Після низки тестів із тактичної медицини та вогневої підготовки настав фінальний етап: захоплення будівлі й зачистка від «ворога», який нібито забарикадувався там. Час на виконання — лічені хвилини.

Електронне табло почало відлік секунд. Досвідчений капітан Джонс, який вважав своїх американських «морських котиків» вінцем бойової еволюції, поблажливо всміхнувся і запалив цигарку. Він згадав, як його двометрові треновані «бугаї» заледве вклались у норматив, ще й наостанок зганьбилися, «лоханулися» — не встигли як слід зв'язати уявних «полонених». Розслабились. Як він тоді їх ганяв! Як соромно було перед генералом Маккензі...

Джонсу подобався Віталій, цей малий українець. Хоча за мірками спецназу він та його група здавалися майже «хиялками», їхня впертість вражала. Українець пер на амбразури з наполегливістю розлюченого вовка. Видавав на тренуваннях такі кульбіти, що в офіцера перехоплювало подих. А головне — відділення беззаперечно слухало Віталія. Кожну його команду підлеглі виконували чітко, наче спрацьовував ідеально змащений механізм.

Цигарка не встигла догоріти й до половини, як двері будівлі розчинилися. Звідти вихором вилетіла ватага українців на чолі з Віталієм, тягнучи за собою зв'язку «полонених».

— Чорт забирай! Та не може бути! — вигукнув капітан, ледь не впустивши цигарку, й міцно сплюнув на землю. Клятий малий український командос! Знову цей Віталій! Укотре щось вигадав у процесі! Оце голова!

Джонс підійшов до змучених, але осяяних щастям хлопців.

— Вояки, вітаю вас! Це неймовірно! Мої професіонали не змогли показати таку швидкість. Як?!

— Пане капітане, а на вашу країну нападали? — раптом запитав Віталій, витираючи піт із чола.

— Ні, — розгубився офіцер. — Чого б це? Ні.

— А на мою Неньку напав ворог! — відрізав Віталій. — У нас є стимул, якого не навчать у підручниках. Честь маємо!

Задоволений своєю відповіддю пихатому офіцерові, молодий воїн разом із побратимами побіг до казарми.

Перед від'їздом українців капітан Джонс наздогнав Віталія біля автобуса. Мовчки зняв зі свого плеча затертий шеврон «морських котиків» і втиснув його у долоню хлопця.

— Ти — справжній звір, Віталію, — мовив офіцер без тіні по-смішки. — Бережи своїх людей. Такі, як ти, змінюють хід історії.

Віталій міцно стиснув подарунок. Під шкірою на долоні він відчув невідоме досі пульсування — те саме передчуття, котре згодом у батальйоні називатимуть його «чуйкою». Він лише кивнув у відповідь. Час навчання скінчився. Час війни кликав додому.

А з високого британського неба їм навздогін лагідно й гордо усміхалося Сонце.

Зміст

Слово до читача	5
Слова подяки	7
Псевдо Калаш	9
Останнє випробування	15
Миті неоголошеної війни	20
Трофей	24
Ранок Святого Миколая	32
Бойові миші «Едельвейсів»	36
Монах	42
Душпастир	49
Оленка з прифронтового кафе	55
Сила побратима	60
Розділ 1. Скеля і Калаш	60
Розділ 2. Скеля	62
Розділ 3. Відпочинок	64
Розділ 4. Козацька шабля	66
Розділ 5. Сила козака-характерника	68
Розділ 6. Прояв подарованої сили	71
Розділ 7. «Нуль»	75
Розділ 8. Сила побратима	77
Повороти долі	80
Спасіння	91
Розділ 1. Операція «Свіча»	91
Розділ 2. Визволення у стилі Голлівуду	94
Розділ 3. Боже провидіння	96

Каблучка.....	100
Каблучка 2. Пригоди тривають.....	105
Секунда неймовірного щастя	111
Коли Бог на твоєму боці	113
Зустріч, або Подарунок смерті	118
Тріумф і трагедія.....	121
Частина I. Тріумф.....	121
Частина II. Трагедія.....	125
Останнє прощання.....	134
Телефон	137
Відьма і тінь	142
Пролог. На межі	142
Глава 1. Доленосне рішення.....	143
Глава 2. Псевдо Відьма	146
Глава 3. Іржава совість генерала. Засідка	149
Глава 4. Полювання на «щура». Операція «Ліквідація»...	151
Глава 5. Сестри по крові	154
Епілог. Тіні в українській імлі	157
Кімната смерті.....	159
Синергія пам'яті	162
Прокляття Юди.....	164
Пролог. Вічність у зашморгу	164
Розділ 1. Прокляття срібла.....	165
Розділ 2. Гріхи Ватикану.....	173
Розділ 3. Пошук прощення на Дніпровських порогах ...	184
«Яблуневий загін»	199
Передмова. Вітер козацької долі.....	199
Глава 1. На службі у польського короля	200
Глава 2. Непокора королю і втеча на Захід	201
Глава 3. Знайомство з «Яблуневим загоном»	205
Глава 4. Бій у шинку, або Знову на службі у короля. Іспанського.....	208
Глава 5. Пригоди тривають. Океан.....	212
Глава 6. Новий Світ	213
Глава 7. Легенда про Золоту Людину	215
Глава 8. Таємниці Землі Білого Туману	217
Глава 9. Поєдинок, або Ціна честі	219

Глава 10. Нове життя козаків у Новому Світі. Заокеанська	
Січ.	221
Післямова. Золота козацька шабля у домовині вождя ...	224
Козак-Син Сонця	226
Передмова	226
Глава 1. Прохання Вовка.	227
Глава 2. Туман.	231
Глава 3. Із козаків у тілоохоронці.	236
Глава 4. Пригоди тривають	240
Глава 5. Крах родини Бочеллі	247
Глава 6. Нова домівка	251
Післямова.	258
Печатка Вічності	259
Пролог. Код Нескорених	259
Розділ 1. Довіра гетьмана	260
Розділ 2. Двобій титанів	263
Розділ 3. Англійська димова завіса	264
Розділ 4. Таємна зустріч	266
Розділ 5. Шлях золотого струмочка	269
Розділ 6. Марко Острожник — спадкоємець Вовчої Сили	270
Розділ 7. Тінь великого прізвища	272
Розділ 8. Тадей, Марічка та «Олімп».	274
Розділ 9. Архітектори Хаосу.	276
Розділ 10. Шлях Тіні — поділ спадщини.	278
Розділ 11. Резонанс сердець у глухівських лабіринтах. ...	281
Розділ 12. Пастки Марка.	284
Розділ 13. Вівтар Резонансу	287
Розділ 14. Вогонь над Глуховом	289
Розділ 15. Опікуни України і розкриття таємниць	293
Розділ 16. Чигирин — грім Богданової гори.	301
Розділ 17. Останній поріг — битва за Хортицю	303
Епілог. Умови Полуботка. Вартові нової ери.	307
Інше	311
Іноді.	311
Сьогодні	313
Блукач	315
Подарунок	317
Мрія	319

Легенда про заборонене кохання.....	321
Заборонене кохання	325

Бонус

Лебедине озеро: Код капітуляції	327
Розділ 1. Важка розмова	327
Розділ II. Гріхопадіння сірого кардинала армії.....	330
Розділ III. Гріхи Лаврова та Пєскова	332
Розділ IV. Операція «Двійник»	334
Розділ V. Грозний. Смерть вірного пса	336
Розділ VI. «Лебедине озеро»	337
Розділ VII. Перемога	339
Епілог	341
Післяслово	343
Про автора	345

Усі світлини, представлені в книзі, взяті з особистого архіву сім'ї Сидоруків, окрім двох, автором яких є фотокореспондент Ян Добронос. Інші фотоколажі створені автором за допомогою ШІ (штучного інтелекту) — відповідно до авторського бачення сюжетів твору.